

Proslov Lenky Procházkové 6.7. 2012 na Václavském náměstí

Publikováno 6.7.2012 V rámci akce "Mistr Jan Hus a současnost"

Říká se, že církev svatá je věčná. Dvacet let pro ni není žádná doba, zatímco pro nás, smrtelníky, je to zhruba čtvrtina života. Čtvrtinu našeho života katolická církev čekala na vhodnou vládu, která bude připravená uzavřít s církví kšeft.

Pláclí si na to za zavřenými dveřmi a nazvali to zákonem. Potom ten právní zmetek vláda předložila parlamentu ke schválení. Jmenuje se to „vyrovnání státu s církvemi“. Když to přeložíme do srozumitelné češtiny jedná se o dar, kterým se římskokatolická církev stane největším soukromým vlastníkem pozemků v ČR. Krom toho se stát zavazuje, že další čtvrtinu našeho života budeme přispívat na platy duchovních a že po dobu třiceti let budeme splácet částku 59 miliard korun navýšenou o inflaci. Celkem jde o majetek v hodnotě zhruba 160 miliard Kč. Aby se zachovalo dekórum přizvala KC do komplotu dalších 16 malých církví a náboženských společností, protože v houfu se loupež organizuje snadněji. ŘKC se tedy takticky rozhodla, že z majetků a především peněz, které chce od nás všech získat, naláme pár drobků církvím malým. Dělení kořisti je domluvené a ani vláda a její obročníci nevyjdou zkrátka. Proto vláda tento nemravný, nespravedlivý a nebezpečný zákon prosazuje jako svou prioritu. Proto udržuje svůj vratký koaliční člun, do kterého už teče, na hladině zařikáváním. Proto stále omílá, že zákon připravila ve jménu spravedlnosti a že nejde o dar, ale o návrat majetků, které byly KC ukradeny po únoru 48. To je lež! Pravda je zcela jiná.

Původ majetků katolické církve vznikl po Bílé hoře, kdy zabrala nemovitosti po zabitých a uprchlých protestantech a dostala obrovské finanční dary od císaře Ferdinanda II, aby zakládala semináře a vychovala kněze, kteří měli české kacíře obracet na víru pravou. Z hlediska církve to byla požehnaná zlatá doba, z hlediska národa doba nejstrašnější. Dnes se ale dovídáme, že to nebylo tak zlé a že přece vznikaly krásné barokní kostely a paláce. Tvrdí se také, že jezuité pozvedli vzdělanost a že pater Koniáš byl vlastně sběratel vzácných zakázaných knih. Mluvit o inkvizičních procesech, o mučení, popravách a zabírání majetků po obětech je dnes pokládáno za demagogii. Jakoby těch sto šedesát let až k reformám Josefa II. nestálo v učebnicích dnešního dějepisu za víc než okrajovou zmínku. Sto šedesát let, to je osm generací lidí, našich předků, o jejichž utrpení je prý neslušné mluvit. Ale čtyřicet let komunismu, kdy poprvé i katolická církev byla v nemilosti, ji vyvyšuje jako obětího beránka a zvýhodňuje nad mnohými dalšími občany, kteří také s režimem nesouhlasili a byli stíhaní, nebo vězněni. Těch čtyřicet let útlaku chce ŘKC dnes zúročit způsobem, který je nemorální a pohoršuje historiky, ekonomy i právníky.

Majetky, o které dnes K Církev usiluje, aby byla odškodněna za křivdy komunismu, však ztratila už v roce 1781 reformou Josefa II.. Některé tehdy ztratila úplně a na zbylých směla pak už jen hospodařit, čili byly to majetky veřejné a nikoliv soukromé, církev s nimi nesměla disponovat bez souhlasu státu. Tak to zůstalo až do roku 1918. Pak se i ty majetky, které církev spravovala, značně ztenčily, když vznikla Československá republika a došlo k pozemkovým reformám, což za chvíli podrobněji vysvětlí Jan Bouček.

Zakladatel státu – TGM byl člověk hluboce věřící, ale přesně rozlišoval mezi vírou a církví. Věděl, že víra je dar, s kterým se nesmí kupčit. Jako zralý muž přestoupil na protestantismus a psal mnoho kritických úvah o ŘKC a jejích hodnostářích. Více než tři sta krát byl za to soudně obžalován, ale všechny procesy vyhrál. Po založení Československa usiloval o to, aby se stát vymanil z vlivu církve. Jako filozof zmapoval smysl českých dějin. Vyzdvihl odkaz Jana Husa a z husitů nedělal partu lupičů a teroristů, tak jak se o to dnešní učebnice snaží. Obdivoval dílo Jana Amose Komenského, biskupa Jednoty bratrské, protože věděl, že i malý národ může být velký svou mravností, tolerancí a vzdělaností dostupnou každému.

Nevím, zda dnešní vláda je tak vzdělaná, aby vůbec pochopila dosah zákona, který spáchala a kterým boří principy První republiky a omezuje suverenitu našeho dnešního státu, když chce z ŘKC udělat největšího vlastníka pozemků v republice a tím jí dát do rukou moc, kterou od Josefa II. už nikdy neměla. Zákon, o kterém mluvím, jde proti duchu naší ústavy, protože v demokratickém sekulárním státě, který se nesmí vázat na žádné náboženství, vytváří způsob nátlaku. Bohatá církev sice nebude mít mravní kredit, tak jako ho neměla po Bílé hoře, ale získá zlaté kreditní karty a opět může ohýbat duše a charaktery lidí. Nikoliv už násilím, nikoliv už útrpným právem, ale právem bohatého. Nikdo jí nezabrání ovlivňovat školství

a vychovávat si své lidi a formovat je pro své úmysly. V nouzi, v které dnes mnoho našich občanů žije, je přirozené podlehnout nabídce bohatých sponzorů a dát si navléknout obojek. Naší vládě tyto úmysly katolické církve vyhovují, má totiž společný zájem – vychovat občany k poslušnosti a ohebnosti. A proto naše vláda církev svatou tak protežuje, je to pokrytectví oděné do katechismu!

V té souvislosti jsem napsala otevřený dopis papeži Benediktovi. Ten totiž je podle církevního práva vlastníkem všech římskokatolických majetků na celém světě. A protože je navíc i neomylný, může výnosy z majetků i ty miliardy, které budeme třicet let církvi splácet, použít na cokoliv. Napsala jsem mu, že ale naše národní dějiny a naše hrdost se nedá ukrást tak jako ty pole a lesy. Dopis se mou podepsal historik Mojmir Grygar a režisér Václav Dvořák. Vím ale, že kdyby to bylo technicky možné, četl by papež milióny podpisů Čechů i Moravanů. Ateistů i věřících. Naše tři podpisy jsou jenom zástupné, ten dopis jsme napsali za všechny, kteří se zákonem nesouhlasí. Chtěli jsme, aby Vatikán věděl, že tu loupež odsuzujeme. A že se nepodrobíme vlivu bohaté církve, že kostely zůstanou dál poloprázdné, protože obřadnictví je jen přetvářka. Pravá víra nesídlí v chrámech ale v srdcích! Podali jsme také trestní oznámení na českého premiéra a celou vládu, která zákon pokoutně připravila podle náповědy církve. Obvinili jsme vládu ze zneužití pravomoci a z trestného činu porušení povinnosti při správě cizího majetku.

Další trestní oznámení jsou podána na kardinála Dominika Duku, který přípravu zákona dozoroval. V jeho případě jde o pokus krádeže. Státní zastupitelství pro Prahu 1 naše podání zamítlo, a když jsme napsali na Městské státní zastupitelství, aby to přešetřilo, dopadli jsme stejně. Osoby činné v trestním řízení sice vazebně stíhají Davida Ratha pro několik miliónů v krabici a žádají vydání Vlasty Parkanové kvůli 650 miliónům, o které stát zaplatil za letadla víc než měl, ale přípravu na spáchání škody v řádu desítek miliard nechávají státní zástupci stranou a dovolují vládě, aby trestný čin dokonala. Nyní jsme tedy napsali na Vrchní státní zastupitelství v Praze.

Možná vám to připadá jako boj proti větrným mlýnům. Jenže právě s tím oni počítají. Že se unavíme a že to vzdáme. Ale to se pletou. My na rozdíl od nich jsme se poučili z historie a stále máme na paměti 8. listopad 1620, bitvu na pláni Bílé hory, kdy vojáci byli unavení nočním pochodem a hladoví a nedostatečně zásobení municí a kdy český král v poklidu seděl u oběda na Pražském hradě. Máme na paměti, že ta jedna prohraná bitva, trvající jen dvě hodiny rozhodla o budoucnosti národa na dvě stě let. Proto víme, že dnes opravdu na únavu čas není. A ještě chvíli nebude. Protože pokud zákon bude schválen parlamentem a pokud ho prezident podepíše, musíme my občané vyzvat senát, aby konal svou ústavní povinnost a obvinil prezidenta z velezrady.

To nejsou silná slova, to je konstatování stavu věcí. Prezident ČR nesmí svým podpisem stvrdit narušení územní celistvosti země ve prospěch státu jiného, tedy Vatikánu. O tom by mohli rozhodnout pouze občané v referendu. Další žaloby, pokud zákon bude schválen, jistě přijdou od fyzických restituentů, kteří zákonem získají nerovnoprávné postavení vůči velkoryse obdarovaným církvím. Také náš Ústavní soud čekají těžké časy, protože zákon o tzv. vyrovnání státu s církvemi prolamuje Benešovy dekrety. Církevní specialisté nám zatím tají seznam majetků, které chtějí získat. Tvrdí, že objem pozemků jen odhadli a že to konkrétně dohledají, až zákon bude schválen. Rozhodnou prý zápisy v pozemkových knihách. Církevní odborníci se dušují, že zápisy v pozemkových knihách jsou seriózní a že se jich lze držet jak Písma svatého. Opravdu? Nemovitosti, o které kolaborující Řád německých rytířů přišel v roce 1945 podle Benešova dekretu jsou v Pozemkových knihách Vyššího Brodu stále psané na Adolfa Hitlera. Komu je tedy nyní naše spravedlivá vláda chce vydat? Kdo je tím ukřivděným levobočkem, který má právo na odškodnění?? Církev svatá.

Jak asi víte, schvalování tohoto nemravného zákona už je ve třetím čtení. 10. července znovu začíná schůze sněmovny. Občané píšou poslancům dopisy, aby pro zákon nehlasovali, podepisují petice, a dnes jsme se sešli tady. Podle průzkumů je 80 procent obyvatel Čech a Moravy proti tomuto zákonu, který pošlapává vývoj dějin. Jestli přesto bude schválen, znamená to, že vláda a nadpoloviční většina poslanců pohrdají vůlí a rozumem občanů. Znamená to, že nás nezastupují, že nekopou za Českou republiku. Slovo kolaborace je příliš mírné. Tohle co chystají, je zrada! V době, kdy vláda nedokáže zajistit mnoha Čechům a Moravanům důstojný život, v době, kdy toto arogantní asociální panstvo už ožralo naši zem na kost, jí chtějí ještě zlomit páteř. Už zase přepisují dějiny. Pražský primátor pokrytecky klade věnce na Staroměstském náměstí na památku popravených stavovských vůdců, kteří umřeli kvůli svobodě víry

a tentýž primátor hodlá pár metrů od někdejšího popraviště znovu vztyčit sloup se sochou PM, sloup, který tam vítězní Habsburkové postavili jako pečeť, že kacíři v Čechách byli rozdraceni. Socha má stát na svém někdejší místě, a kamenný mistr Jan Hus na ni bude strnule hledět.

Dnes, když si připomínáme výročí jeho statečné smrti, bychom si měli uvědomit, že stojíme na důležité křižovatce. Boj o demokracii nebyl vyhrán, skutečný boj o ni nastává až teď. Demonstrovat je naše právo a vlastně i povinnost. I naše ústava to výslovně občanům přikazuje. Kardinál Duka ji asi nečetl, když nazývá demonstrující občany lůzou. Možná, že pořádně nepochopil ani Bibli. V evangeliích se přece nikde nepíše o tom, že církev má být bohatá. Kam se církev dostala od Ježíšova: Miluj bližního svého, rozdej svůj majetek a následuj mě?

Poslanec Marek Benda mi v nedávné TV debatě řekl, že chce ŘKC církvi vrátit pozici, kterou měla před Josefem II. Francouzská revoluce je pro něj trapný omyl dějin, stejně tak revoluce v roce 1848 a o Masarykovi nechce slyšet. V téměř celé Evropě došlo k omezení majetků a vlivu církve už dávno a církev tam dnes žijí z daní věřících, stát pouze udržuje historické církevní stavby. Ale ČR, která je pokládána za jednu z neateističtějších zemí, hodlá církvi darovat statisíce ha půdy a zadlužit dvě generace finančními splátkami. Dokonce i Evropská Komise naši vládu varovala před tímto nesmyslným a neodůvodněným krokem. Ale vládu to nezajímá, její členové jezdí do Vatikánu častěji než dřív komunističtí papaláši do Moskvy. Radit se a poslouchat příkazy.

Česká média dlouho držela pusu a krok, teprve nedávno se trochu probudila. Ale pořád se drží opatrně zpátky. Nejsou nezávislá. My ale máme internet! Využívejme ho, posílejme si informace. Ty podstatné najdete na našich webových stránkách: Hlavně nebuďme skleslí. Pravda nakonec zvítězí, ale dá to fušku. Tak buďme vytrvalí a stateční, přátelé! Nic není ztraceno, pokud to nevzdáme my sami.

Příspěvek byl publikován v rubrice [Články](#) a jeho autorem je [Admin](#).